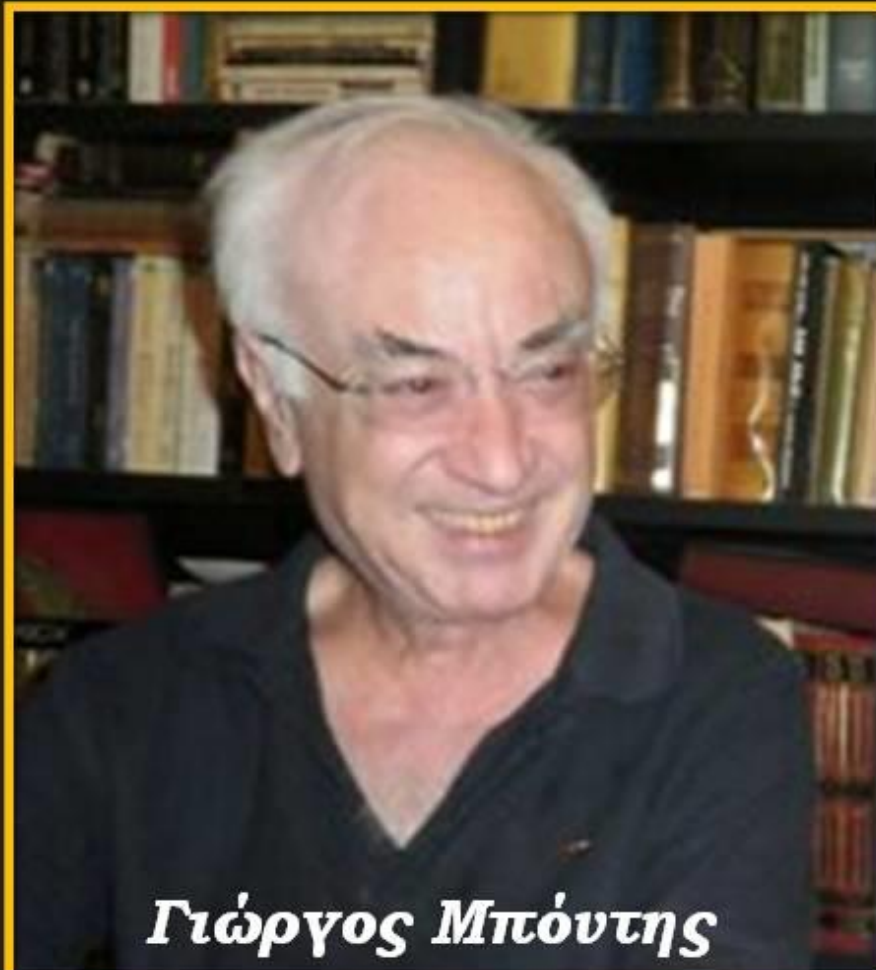
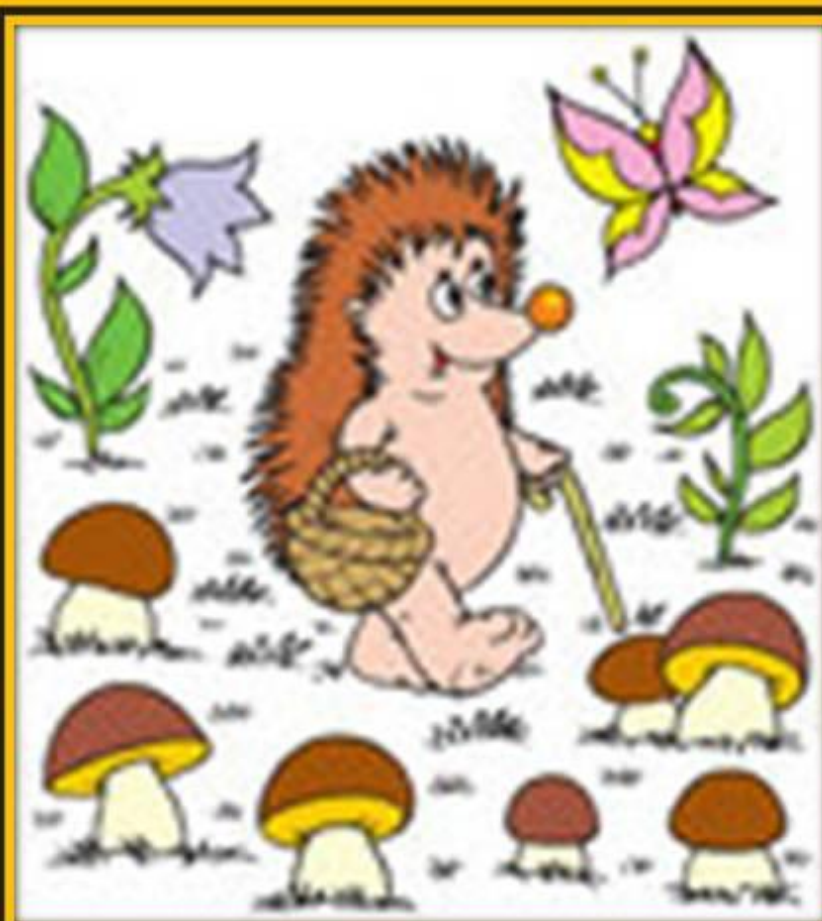

Ο ασημένιος δρόμος

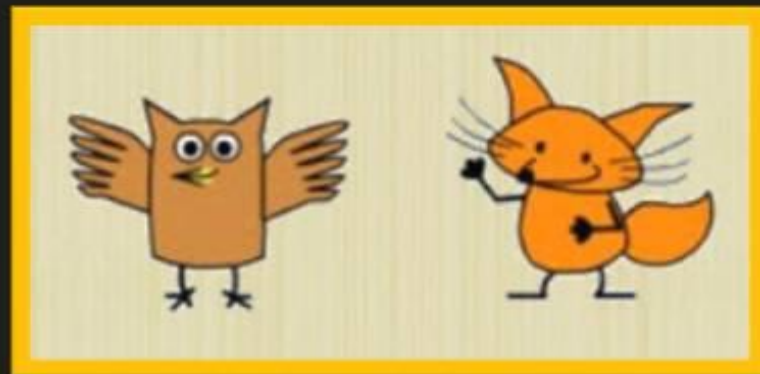

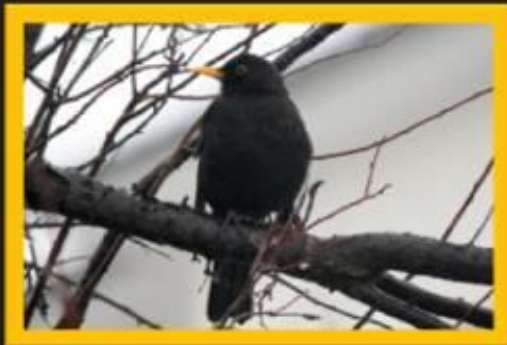
Γιώργος Μπόντης

Πορκιουπίνος, ένας μικρός σκαντζόχοιρος, όταν έμαθε ότι οι άνθρωποι σκοπεύουν να καταστρέψουν το δάσος όπου έμενε, αποφάσισε να ταξιδέψει μέχρι την πόλη για να τους γνωρίσει και να τους μεταπείσει. Στο κείμενο που ακολουθεί και που ανήκει στο μυθιστόρημα *Λαμπερά αγκάθια*, τον βλέπουμε να συζητά με ορισμένους από τους κατοίκους του δάσους, πριν από τη μεγάλη κι επικίνδυνη έξοδό του προς το άγνωστο.

Τι θα κάνουμε! Τι θα
κάνουμε!», ακούστηκαν
πολλές απελπισμένες φωνές
από ράμφη, μουσούδια,
κεραίες, μεμβράνες και άλλα
παράξενα στόματα και
μικροσκοπικά κεφάλια.

«Γιατί δεν τους διώχνετε με τα δόντια σας εσείς τα φίδια;», φώναξε ένα κοτσύφι.

«Και σεις οι σκαντζόχοιροι με τ' αγκάθια σας», πρόσθεσε ένα μικρό λαγουδάκι ανεμίζοντας τ' αυτιά του.

«Δεν ξέρετε τους ανθρώπους», είπε απλά η οχιά.

«Θα πολεμήσουμε!», φώναξε ένα μυρμήγκι, από τους στρατιώτες μιας γειτονικής φωλιάς.
«Είμαστε εκατομμύρια! Θα πολεμήσουμε!».

Ο Πορκιουπίνος τ' άκουγε όλα
αυτά χωρίς να λέει τίποτε.
Πίσω από τα μαύρα λαμπερά
ματάκια του στριφογύριζαν
χιλιάδες σκέψεις. Ήθελε να
γνωρίσει τον κόσμο του
ανθρώπου, αλλά όχι και να
χάσει τον κόσμο του δάσους.
Ήξερε ακόμη ότι τα ζώα δεν
μπορούσαν να μιλήσουν με
τους ανθρώπους, κι αυτό
εμπόδιζε κάθε συνεννόηση.
Κάτι όμως έπρεπε να γίνει...

«Ακούστε», είπε πάλι. «Όπως ξέρετε, είχα σκοπό να ταξιδέψω στον κόσμο των ανθρώπων. Πρέπει να μάθουμε περισσότερα γι' αυτούς. Μου είπαν ότι οι γάτες τούς ξέρουν καλά, ζουν μαζί τους και μάλιστα ανεξάρτητες. Πώς τα κατάφερναν; Θα πρέπει να το μάθουμε. Μπορεί να υπάρχει κάποιος τρόπος να συνεννοηθούμε με τους ανθρώπους κι αν υπάρχει, οι γάτες θα τον ξέρουν».

«Ακούστε...», άρχισε και όλα
τα ζώα ολόγυρα σταμάτησαν.
Ήξεραν ότι πάντα ήθελε να
μαθαίνει καινούργια
πράγματα κι έτσι μπορεί να
κατέβαζε κάποια ιδέα. Να είχε
κάποια λύση για να σωθεί ο
κόσμος τους.

«Τι έχεις να προτείνεις;»,
ακούστηκε δίπλα του η γνώριμη
φωνή του Σπάρκου της
Πυγολαμπίδας.

«Λοιπόοοον τι λέεεεξ;», φώναξαν
χορωδιακά και όλα τα βατράχια.

«Τι θα πει "τι λέεεεξ"», ψιθύρισε
ένα ποντίκι από δίπλα τους.

«Εννοούμε "τι λες"», εξήγησαν τα
βατράχια, «αλλά πάει πιο μουσικά
με "ξ" στο τέλος».

«Πάντα έλεγα ότι δεν είστε καλά στο μυαλό σας!», μурμουρίσε το ποντίκι και στράφηκε ν' ακούσει τι θα έλεγε ο Πορκιουπίνος.

«Σκέφτομαι λοιπόν», συνέχισε ο σκαντζόχοιρος, «να φύγω το γρηγορότερο για τον κόσμο των ανθρώπων και να ρωτήσω τις γάτες αν μπορούν να μας βοηθήσουν.

Αν καταφέρναμε να
συνεννοηθούμε με τους
ανθρώπους, μπορεί να μην
πείραζαν το δάσος, και οι
γάτες ίσως να ξέρουν κάποιο
τρόπο».

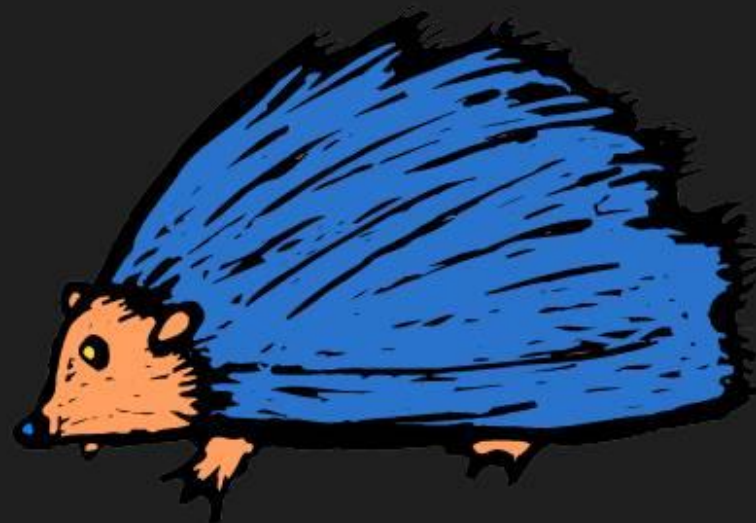
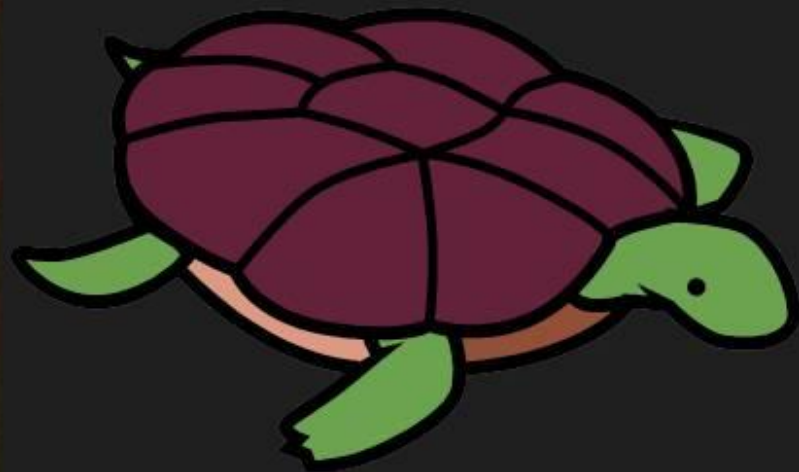
«Κόοοοοαξ κόοοοοαξ κοκοκο- άξ»,
έκαναν τα βατράχια.

«Αυτό τι σημαίνει τώρα;», ρώτησε
το ίδιο ποντίκι.

«Τίποτε το ιδιαίτερο. Απλώς για
μουσική υπόκρουση», εξήγησαν.

«...Λέω λοιπόν», συνέχισε ο
Πορκιουπίνος, «να
ξεκινήσω αύριο την αυγή. Μέχρι
το ηλιοβασίλεμα θα έχω διασχίσει
το δάσος και θα έχω φτάσει στα
σύνορα του ανθρώπινου
κόσμου...».

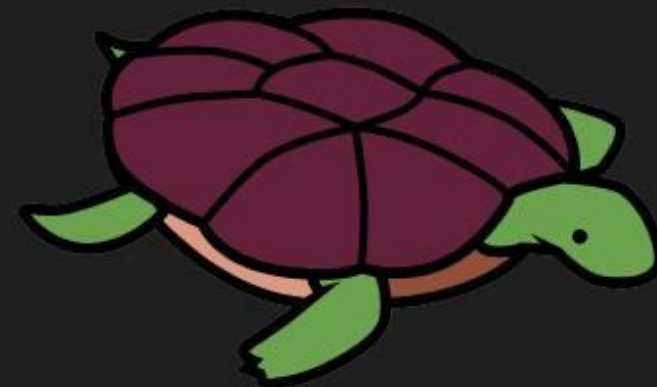

«Και δε φοβάσαι να πας σ' έναν τόσο τρομερό κόσμο;», ρώτησε μια χελώνα. Ήταν η Ντίνκα, ένα ζώο που ίσως είχε γνωρίσει περισσότερες αυγές και ηλιοβασιλέματα από κάθε άλλο στο δάσος. Ο Πορκιουπίνος είχε κουβεντιάσει αρκετές φορές μαζί της, γιατί στο μυαλό της φύλαγε εικόνες πολύ παλιές, που μόνο τα δέντρα είχαν γνωρίσει και θυμόνταν ακόμη. «Φοβάμαι... αρκετά», της είπε. «Τότε γιατί πας;».

«Ναι, γιατί πας; Γιατί πας;»
φώναξαν μαζί μερικά λαγουδάκια
που είχαν γεννηθεί εκείνη την
άνοιξη.

«Γιατί πρέπει να σώσουμε το
δάσος», είπε ο Πορκιουπίνος.

«Μόνο γι' αυτό;», ρώτησε πάλι η
Ντίνκα και η φωνή της είχε κάτι
από τα χιόνια ατέλειωτων
χειμώνων και κάτι από το άρωμα
ατέλειωτων καλοκαιριάτικων
βραδιών.

Ο Πορκιουπίνος την κοίταξε,
αλλά η απάντηση δεν ήταν
εύκολη και δε μίλησε.

«Μόνο γι' αυτό;», ξαναρώτησε η
Ντίνκα και η φωνή της είχε κάτι
από τη μουσική της βροχής
ατέλειωτων φθινόπωρων και κάτι
από το απαλό άγγιγμα της γύρης
από γενιές λουλουδιών
ατέλειωτων ανοίξεων.

«Θα έκανα το ίδιο, ακόμη κι αν
δεν κινδύνευε το δάσος»,
ψιθύρισε ο Πορκιουπίνος.
«Γιατί;». Η απαλή φωνή δεν τον
άφηνε να ξεφύγει.

**Γιατί; Μα ο Πορκιουπίνος
σκέφτηκε τους ασημένιους
δρόμους που άφηνε πίσω του ο
φίλος του ο Ουίνκλ, τους μικρούς
μαγικούς δρόμους που κανείς δεν
ήξερε πού οδηγούσαν. Τα
σαλιγκάρια το ήξεραν, γιατί οι
δρόμοι ήταν δικοί τους, αλλά δεν
μπορούσαν να του το πουν.
Έπρεπε να τους ακολουθήσει ο
ίδιος. Και υπήρχαν τόσοι δρόμοι!**

Τα βράδια, όταν το δάσος γινόταν
συχνά ένας άλλος μαγικός
κόσμος από την ομίχλη, οι
ακτίδες του φεγγαριού
σκημάτιζαν στα ξέφωτα άλλους
παράξενους δρόμους. Είχε
δοκιμάσει κάποτε ν' ανηφορίσει
σ' έναν απ' αυτούς να δει πού
οδηγούσε, αλλά δεν ήταν εύκολο.
Οι πυγολαμπίδες μπορούσαν,
αλλά δεν ενδιαφέρονταν τόσο.

**Δεν είχε μπορέσει ν' ανηφορίσει
στους δρόμους από τις
φεγγαροακτίδες, ναι., αλλά πώς
θα το ήξερε, αν δεν είχε
δοκιμάσει;**

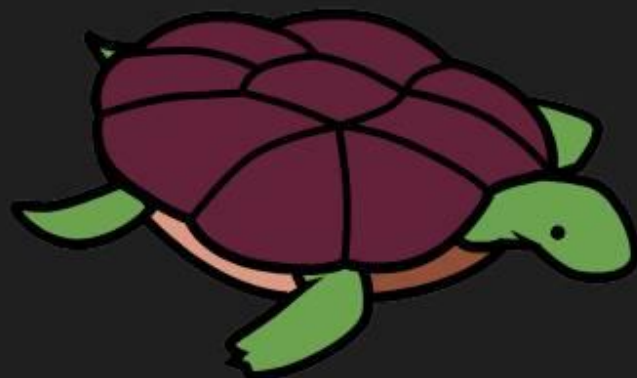

Και υπήρχαν τόσοι άλλοι δρόμοι!
Πώς να ήταν ο παραμυθένιος
κόσμος του βυθού της λίμνης
των βατράκων; Τι να έβλεπαν τα
πουλιά σ' εκείνα τα θαυμαστά
βουνά και δάση από άσπρες
μπαμπακότουφες που αρμένιζαν
συχνά στον ουρανό; Πού
οδηγούσαν οι σκοτεινοί
λαβύρινθοι των μυρμηγκιών; Τι
έτρεχαν να προλάβουν τα ρυάκια
του δάσους;

Είχε ρωτήσει τα βατράκια.
Είχε ρωτήσει τα πουλιά. Είχε
ρωτήσει τα μυρμήγκια. Είχε
ρωτήσει τα ρυάκια...

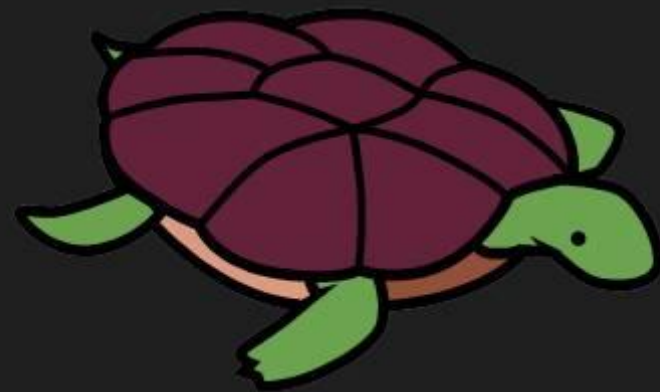

Τα ρυάκια είχαν μείνει σιωπηλά
κι όλα τ' άλλα ζώα είχαν
προσπαθήσει να του εξηγήσουν.
Κατά κάποιο περίεργο τρόπο...
κάτι... δεν ήξερε, αλλά δεν ήταν
αυτό που ήθελε να μάθει. Τα
λόγια τους δεν ήταν αρκετά για
να του δείξουν ό,τι έβλεπαν κι
εκείνα, όπως το έβλεπαν κι
εκείνα...

«Ψάχνω για...», είπε τελικά στην
Ντίνκα και σταμάτησε απότομα.
Δεν υπήρχαν λόγια να
περιγράψει όλα όσα έψαχνε.

Η Ντίνκα η κελώνα, όμως, δε
χρειαζόταν λόγια. Είχε
καταλάβει. Ήξερε ότι κάθε
Μεγάλη Αναζήτηση ήταν πέρα
από τα λόγια. Πώς να εξηγήσεις
σε όποιον δεν το 'χει νιώσει το
γοητευτικό τράβηγμα που σε
καλεί να βρεις το τέρμα κάθε
δρόμου; Πώς να εξηγήσεις ότι το
φτάσιμο είναι πάντα ένα ξεκίνημα
και κάθε τέρμα του δρόμου η
αρχή ενός άλλου;

Η Ντίνκα η χελώνα κοιτάξε το μικρό σκαντζόχοιρο και, μέσα στη σύντομη εκείνη μαγική στιγμή, φαντάστηκε τον εαυτό της να τρέχει —αυτή, μια γέριχη χελώνα!— πάνω στο ουράνιο τόξο μαζί με τον Πορκιουπίνο. Ήταν κάτι σαν μεθύσι, αλλά δεν είχε λέξεις να το περιγράψει.

Πέρασε σχεδόν αμέσως και είπε πνιχτά:

«Έχεις ό,τι χρειάζεσαι για να πετύχεις. Κάποιος πρέπει ν' ακολουθεί το ουράνιο τόξο, για να δίνει κάποιο νόημα στη ζωή όλων».

«Δοκίμασα μια μέρα να φτάσω στο ουράνιο τόξο», είπε ο Πορκιουπίνος, «αλλά ήταν πολύ μακριά».

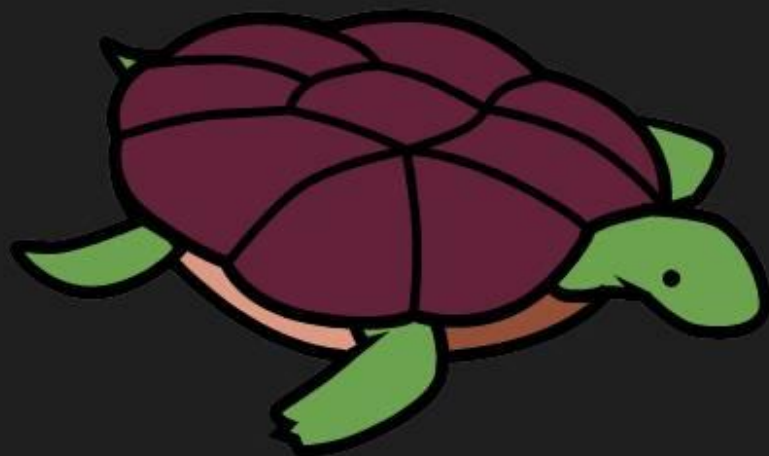

Η κελώνα καμογέλασε με τον
τρόπο της.

**«Το ουράνιο τόξο πρέπει να είναι
μακριά. Δεν είναι για όλους,
αλλά μόνο για κείνους που
πραγματικά το αναζητούν. Εσύ
μπορείς να το φτάσεις κάποτε».**

**«Οι γάτες μπορεί να με
βοηθήσουν», είπε αβέβαια ο
Πορκιουπίνος. «Ναι, οι γάτες
μπορεί να σε βοηθήσουν».
«Τότε θα πάω».**

«Καλή τύχη, μικρέ μου», είπε η
κελώνα και πρόσθεσε έτσι που
κάνεις άλλος, εκτός από κάτι
κίτρινα λουλουδάκια δίπλα της,
δεν άκουσε:

«...και θα έχεις μαζί σου κάτι απ'
όλους μας. Το πιο πολύτιμο. Την
κρυμμένη σε μας και ξεχασμένη
φλόγα της αναζήτησης. Σε
παρακαλώ... κράτησέ την πάντα
ζωντανή».

**Μόνο τα κίτρινα λουλουδάκια
άκουσαν αυτό τον ψίθυρο,
αλλά είχαν πολύ αθώο μυαλό
για να καταλάβουν.**

Πάμε
τώρα
για να
απαντήσουμε
τις
ερωτήσεις
κατανόησης
του κειμένου!